

Tvořím, tedy jsem. Už padesát let.

Je to moc nebo málo? Když se člověk v určitém věku ohlédne, začne hodnotit, vzpomínat. Určitě to stálo za to. Řada věcí se podařila, zažili jsme hodně úspěchů, prima akcí pro rodiče i veřejnost. Bývalí žáci mají své vzpomínky, doufáme, že ty příjemné převažují... Ostatně, to už k životu patří. Ať se nám daří i v další padesátce!

Mgr. Nad'a Gregorová
ředitelka školy

AKCE K 50. VÝROČÍ ZALOŽENÍ ZUŠ PARDUBICE-POLABINY

7. 11. 2017	Koncert učitelů
Společenský sál radnice
10. 2. 2018	Setkání bývalých zaměstnanců školy
ZUŠ Lonkova
Únor 2018	Výstava Lenky Dobešové
Galerie Chodba
27. 3. 2018	Komorní koncert
(Leoš Čepický a Ivan Klánský)
Sukova síň Domu hudby
17. 4. 2018	Koncert bývalých absolventů HO
ZUŠ Lonkova
Duben 2018	Výstava Reginy Loukotové
Galerie Chodba
21. 5. 2018	Slavnostní všeoborový koncert
Východočeské divadlo Pardubice
18. 6. 2018	Závěrečný koncert tanečního oboru
Východočeské divadlo Pardubice
26. 9. 2018	Společný koncert KF a ZUŠ
Sukova síň Domu hudby

**Základní umělecká škola
Pardubice-Polabiny, Lonkova 510
člen ASPnet UNESCO**

INFORMATORIUM PRO RODIČE A PŘÁTELE ZUŠ

školní rok 2017/2018

1. pololetí

HISTORIE ŠKOLY

Lidová škola umění (dřívější název dnešních ZUŠ) v Pardubicích-Polabinách byla otevřena 2. února 1968 jako pobočka dosud jediné, neustále se rozrůstající LŠU v Havlíčkově ulici. Vznik pobočky si vynutil velký přírůstek žáků zejména z nově zakládaných sídlišť. V Polabinách v roce 1968 žilo už 20 tisíc lidí, převážně mladých rodin s dětmi. Jako pobočka škola působila pouze půl roku. Do školního roku 1968/69 vstoupila už jako samostatný subjekt. Na počátku sídlila škola v 1. patře budovy obytných služeb v Polabinách II v ulici Semtínská 276. Ale velmi brzo se ukázalo, že tyto prostory jsou nedostatečné. Zejména hudební obor využíval ve spolupráci s okolními základními devítiletými školami v odpoledních hodinách třídy a kabinety pro výuku. V roce 1969 získala škola sál Osvětové besedy v Cihelně, kam později docházeli žáci literárně-dramatického oboru. Výtvarný obor získal na jaře 1970 nové prostory v ulici Nová, kde sídlí dodnes. Po celou dobu existence školy se nepodařilo obory soustředit do jedné budovy. V 90. letech museli pedagogové v rámci restitučních nároků opustit budovu v Semtínské, a tak se škola ocitla doslova na dlažbě. Všechna náhradní řešení s sebou přinášela mnoho organizačních komplikací. Od května roku 1998 sídlí ředitelství v obchodním centru v Lonkové ulici, část výuky hudebního, tanečního a literárně-dramatického oboru probíhá v ulici Kosmonautů a v budově Gymnázia Mozartova. V současné době pro nás Magistrát města Pardubic opravuje další prostory v ul. Nová. Že by se blýskalo na lepší časy? Škola nebyla od začátku všeoborová (HO, TO, VO, LDO). Až 1.2.1971 se tu začal vyučovat i literárně-dramatický obor. Se zvyšujícím se počtem žáků se rozšiřovala i nabídka uměleckého vzdělávání, a tím i počet zaměstnanců. První pedagogický sbor měl 13 interních a 7 externích zaměstnanců. Dnes na škole vyučuje 43 interních a 6 externích pedagogů. O chod školy se starají 2 správní zaměstnanci, 2 pracovnice na ekonomickém úseku a 1 „ajták“. V prvním roce

existence měla škola 515 žáků, v roce 1974/75 se počet přiblížil 900. V letošním školním roce se v ZUŠ vzdělává 1 057 dětí.

V čele školy se postupně vystřídaly výrazné osobnosti – Milan Střítecký (1968-1978), Dobromila Truplová (1978-1979), Dobromil Zahradník (1979-1985), Vojtěch Javora (1985-1996), Jindřich Pavlík (1996-2008) a Naděžda Gregorová (2009-dosud). Na škole působila řada vynikajících pedagogů, jejichž výčet, stejně jako jména známých absolventů, přesahují možnosti tohoto textu.

Za 50 let své existence vychovala škola tisíce žáků. Mnozí se k nám vracejí se svými dětmi, pro jiné se stalo umění životní zálibou a potřebou.

Naším bývalým absolventům jsme položili jednoduchou otázku: „Jak vzpomínáte na polabinskou „zušku“?”

Dalibor Hlava
ředitel Konzervatoře Pardubice

Na roky strávené v polabinské „lidušce“, jak jsme tehdy školu nazývali, vzpomínám velmi rád. Díky ní se stala hudba nejen mým koníčkem, ale celoživotní profesí. Nikdy nezapomenu na vystoupení, soutěže, soustředění a jiné akce pod hlavičkou této školy. Vše získané se nyní snažím předávat dalším generacím.

Jakub Semerád
člen BT studia

Liduška, lidovka a teď zuška. Jméno, které mne provází životem už přes třicet let. Musím říct, že si to bez ní už asi nedokážu představit. Jako dítě školou povinné jsem začal chodit do tanečního oboru a málokdo asi věřil, že tam vydržím ještě o 30 let a jednoho syna později. A pořád se mi nějak nechce zušku, učitele, ze kterých se stali přátelé, a tu umělecky střílenou atmosféru opustit. Říká se, že všechno vám něco dává i bere. Tady to ale neplatí. zuška jenom dává. Zažil jsem tři ředitele. Prošel jsem rukama skoro všech pedagogů tanečního oboru a dokonce i pár z hudebky. A ničeho nelituju:)

Od paní Evy Malátové přes Evu Čížkovou až po Naďu Gregorovou si se mnou všechny asi užily své. Znají mne od mala a přežily dokonce i moji pubertu. To už opravdu o jejich kvalitách leccos vypovídá. Všichni v zušce mne nějak obohatili, otevřeli mi oči a udělali ze mne společně s mými rodiči to, co jsem, a myslím, že ani jednomu nedělám ostudu.

Katka Bakulová

Chodila jsem ještě do „lidovky“ – lidové školy umění. Upravila bych spíš na „lidskou“ školu umění, a to umění všeho druhu. Pro mě z dnešního pohledu umění respektu, spolupráce, zvědavosti. Nebyli jsme žáky, ale přáteli, učitelé byli spíš průvodci, místo konkurence zastoupilo sdílení. Vedli jsme si sešit „Navšecko“ a přesně tak široký záběr aktivit se před námi otevíral. Pro svůj život, osobní i profesní, jsem si odnesla jako hlavní inspiraci to, že podstatnější než cíl (výsledek práce) je cesta samotná.

Hana Shánělová
moderátorka ČRo, Radiožurnál

Zuška v Polabinách, předtím v Cihelně, to je moje dětství dospívání i dospělost. Našla jsem tam krásu češtiny i lásku k divadlu, ale především přátele na celý život. Dodnes se scházíme s celými rodinami a prý jsme dost hluční, ale my to setkání prostě musíme pořádně „prožít“. Iva, Svatka, Nora, Andrea i Michal s Tomášem jsou ti, kterým můžete zavolat i po letech o půlnoci, a je to, jako byste se včera viděli na zkoušce. Jezdili jsme po soutěžích, přehlídkách, milovali jsme začátek prázdnin, který jsme trávili na Šrámkově Sobotce, zpívali v hodovní síni na Humprechtu a bylo nám krásně. Díky za ty roky, které s námi prožili Anička a Míla Kučerovi, díky Jindřichu Pavlíkovi, že nám věřil a my mohli v zušce zůstat a zkoušet i jako dospělí. Dramaťák mě přivedl do rádia i na vysokou školu a později i do rozhlasu. Fakt je, že se mi stýská... Je půlnoc, jdu zavolat Ivě nebo Svatce...